

Nem tudom, hogy a sokat emlegetett világválságnak köszönhető vagy sem, da az utóbbi időben egyre több olyan eseményről értesülök, amelyről nem tudom eldönteni, hogy egy rossz vicc csupán,

Nem tudom, hogy a sokat emlegetett világválságnak köszönhető vagy sem, da az utóbbi időben egyre több olyan eseményről értesülök, amelyről nem tudom eldönteni, hogy egy rossz vicc csupán, vagy pedig valóban megtörténhet mindaz, amit egy-egy esemény kapcsán kilátásba helyeznek.

Nemrégiben a Magyar Nemzet adta tudtul az alábbi hírt: "Akár a Szent Koronát vagy a Parlamentet is végrehajtás alá veheti az Európai Unió az általa nyújtott kisegítő hitel feltételei szerint. A szerződés hármas számú mellékletében Draskovics Tibor igazságügy-miniszter úgy nyilatkozott: minden egyes állami vagyontárgyunk (akár a műkincsek is) végrehajtható, ha nem teszünk eleget fizetési kötelezettségünknek". Mindez azt jelenti, hogy elvileg akár a Szent Koronát, a nemzeti vízkészletet, de még a Parlament épületét is végrehajtás alá vonathatják, amennyiben nem törlesztik az adósságot. Mindez igen nagy felháborodást szült, és sokat lehetett hallani, olvasni arról, hogy ez egy valós veszély, vagy csak rémisztgetés.

Magyarország eladósodása nem csak a világválságnak köszönhető, hiszen már régóta válságban van a világ nélkül is. Maga Ferenc testvér is elismerte ezt, amikor február 16-án megszakítva a vacsorát, meg a vacsoracsatát elmondta, hogy bizony baj van Magyarországon, méghozzá nem is kicsi (csak úgy zárójelben jegyzem meg, hogy e "jelenetben" történt alakításáért én gondolkodás nélkül Oscar díjra jelöltem volna). Nagyon nagy baj lehet, ha (még ha csak elméletileg is) szóba kerül a nemzeti vagyon elzálogosítása. Igaza volt Hofinak, amikor az ismert közmondást így költötte át: addig nyújtózkodj, amíg ki nem nyúlsz! Ha a nemzeti értékeket is a zaciba lehet dobni, akkor már nem sok reménységünk lehet a megmaradásra.

A magyar korona hányattatott történelmében rengeteg olyan kerülőút volt, amikor elveszettek hitték, rejtegették, külföldre vitték, és egy alkalommal kalapács alá is került. 1918-ban Kohn Béla megállapodott egy müncheni ócskással a Szent Korona eladásáról. A Berlinben megjelenő Vossische Zeitung 1919. július 21-i számában Die Stefans Krone unter den Hammer (István koronája kalapács alatt) címmel egy közlemény jelent meg, mely szerint egy müncheni ószeres hiteles okmánnyal bizonyítja, hogy a magyar Szent Korona elárverezéséről tárgyalt Kun Bélával.

Gróf Ambrózy Gyula koronaőr (Egyenlőség, 1938) pedig arról számol be, hogy az 1918-19-ben a forradalmárok igyekeztek a Szent Koronát mint államfenntartó szimbólumot megsemmisíteni, és mint értéket a maguk számára megszerezni. Károlyi Mihály, Magyarország első köztársasági elnöke, (akit kortársai csak a "vörös báró"-ként emlegettek) semmilyen óvintézkedést nem tett a korona védelmére, annak ellenére, hogy koronaőr többször is felkérte erre.

Napjainkban is akdnak olyan személyek, akik legszívesebben eladnák, elárvereznék, vagy megsemmisítenék a koronát, és a magyarság ősi szimbólumait. Az Iványi Gábor és Majsai Tamás féle közszereplők (aki amúgy lelkészek) előszeretettel nevezik a koronát soha nem használt tökfödőnek, a turult dülledt szemű mesebeli tojó szárnyasnak, a Szent jobbot pedig tetemcafatnak. A tetemcafát kifejezést Kálvin használta az erekleüzlet miatti feldühödésében, de nem a nemzeti ereklyék, szimbólumok lebecsmérlésére, megalázására.

A fentiek alapján felmerül a kérdés: ha már "semmi sem szent" a mai modern ember számára, ha semmit nem tud megőrizni, gyermekeinek, unokáinak átadni, akkor mit hagy örökségként maga után. Az egész világon végigsöprő (nem csak gazdasági) válságot, vagy az erkölcsösségtől, fegyelemtől megfosztott világrendet? Ma már nem annak kell örülnünk, hogy akadnak olyanok, akik mindent megtesznek nemzeti kincsünk megőrzéséért, örülnünk kell, ha

Harminc ezüst

Írta: NH

2009. február 20. péntek - Módosítás: 2009. február 20. péntek

az arra hivatottak nem teszik saját kezûleg tönkre.

Valaki e hír kapcsán azt mondta, hogy nem ezzel kell törődni, hanem örülni kell annak, hogy Isten odaadta zálogba értünk Jézust, egyszülött fiát. Erre én azt válaszoltam, hogy ez valóban így van, de ne felejtsük el, hogy volt, aki őt is eladta (még csak nem is zálogba) harminc ezüstér, egy rabszolgának az áráért.

Hover Zsolt